

POSTANOWIENIE

Dnia 16 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Sobczak

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 16 października 2014 r.,

sprawy **M. P.**

w przedmiocie zadośćuczynienia za niewątpliwie niesłuszne tymczasowe
aresztowanie

z powodu kasacji, wniesionej przez pełnomocnika wnioskodawcy

od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 29 kwietnia 2014 r., utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w P.

z dnia 30 grudnia 2013 r.,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć Skarb Państwa,**
- 3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. P. - Kancelaria Adwokacka w Ł. - kwotę 738,00 zł (siedemset trzydzieści osiem), w tym 23 % podatku VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie kasacji z urzędu.**

UZASADNIENIE

Do Sądu Okręgowego w P. wpłynął wniosek M. P. o zadośćuczynienie za doznaną krzywdę, wynikłą z niewątpliwie niesłusznego tymczasowego

aresztowania w okresie od 26 kwietnia 2011 r. do 2 maja 2011 r., w sprawie Sądu Rejonowego w M. o sygn. akt ... 49/11.

Wyrokiem z dnia 30 grudnia 2013 r., w sprawie o sygn. akt ... 288/13 Sąd Okręgowy w P. – na zasadzie art. 552 § 4 k.p.k., art. 554 § 2 zd. 3 k.p.k. – żądanie wnioskodawcy oddalił. Orzekł także w przedmiocie kosztów sądowych oraz kosztów udzielonej wnioskodawcy pomocy prawnej z urzędu. Na skutek wywiedzionej od tego orzeczenia apelacji przez pełnomocnika wnioskodawcy, Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 29 kwietnia 2014 r., sygn. akt ... 59/14, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok uznając apelację za oczywiście bezzasadną. Rozstrzygnięto także w przedmiocie udzielonej wnioskodawcy pomocy prawnej z urzędu.

Kasację od tego wyroku złożył pełnomocnik wnioskodawcy, zarzucając rażące naruszenie prawa, które miało istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, to jest art. 552 § 4 k.p.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie w ustalonym stanie faktycznym, a polegające na uznaniu, iż brak jest podstaw do uwzględnienia roszczenia wnioskodawcy wobec stwierdzenia, iż doznana przez wnioskodawcę krzywda została już zrekompensowana w naturze – w sytuacji, gdy ustalony stan faktyczny nie dawał ku temu podstaw; także rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k., poprzez brak wyczerpującego odniesienia się w uzasadnieniu wyroku do zarzutu apelacji i ograniczenie się w tym zakresie do bezkrytycznego i uproszczonego powielenia mających cechę dowolności tez Sądu *a quo*.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania, wniósł także o zasądzenie według norm przypisanych kosztów pomocy prawnej udzielonej wnioskodawcy z urzędu oświadczając, że nie zostały one zapłacone w całości ani w części.

Prokurator w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym i z tego względu podlega oddaleniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

W pierwszej kolejności zauważyć należy, że zarzut sformułowany w pkt 1 kasacji, jest *de facto* tożsamy z zarzutem podniesionym uprzednio przez pełnomocnika wnioskodawcy w apelacji. Stanowisko Sądu Najwyższego jest konsekwentne gdy idzie o niedopuszczalność podnoszenia w skardze kasacyjnej zarzutów stawianych w istocie orzeczeniu sądu I instancji, przez co zmierzających do powtórnego, „dublującego” ich rozpoznania.

Tymczasem lektura przywołanych argumentów w uzasadnieniu kasacji prowadzi do konstatacji, że skarżący zmierza w istocie do wywołania przed Sądem Najwyższym kontroli orzeczenia Sądu I instancji. Pełnomocnik wnioskodawcy nie akceptuje stanowiska Sądu I instancji, zgodnie z którym w przedmiotowej sprawie w odniesieniu do M. P. brak było podstaw do uwzględnienia jego roszczenia o zadośćuczynienie za doznaną krzywdę w związku z niesłusznym tymczasowym aresztowaniem z powodu zrekompensowania tej krzywdy w naturze poprzez zaliczenie tego okresu na poczet orzeczonej wobec niego kary.

Podnoszona przez pełnomocnika okoliczność stała się przedmiotem kontroli instancyjnej przeprowadzonej przez Sąd Apelacyjny. Treść pisemnych motywów wyroku tego Sądu nie pozostawia najmniejszych wątpliwości, że zarzut dotyczący tego aspektu został właściwie rozpoznany i omówiony ze wskazaniem powodów, dla których nie zyskał aprobaty Sądu odwoławczego. Wobec powyższego, stwierdzić należy, że każda podjęta przez skarżącego próba dyskredytacji sposobu i wyniku przeprowadzonej przez Sąd Apelacyjny kontroli musi zostać uznana za niezasadną.

Uwypuklić w szczególności należy, że nie ma racji pełnomocnik gdy twierdzi, że Sąd II instancji nie odniósł się do sformułowanego w apelacji zarzutu i ograniczył się w tym zakresie do bezkrytycznego i uproszczonego powielenia mających cechę dowolności tez Sądu *a quo*. Sąd Okręgowy w sposób wzorcowy, rzeczowy i skrupulatny na stronach pisemnych motywów orzeczenia odmówił powody wydanej decyzji, w tym przede wszystkim odwołując się do właściwego dla zgłębianego tematu orzecznictwa. Poziom merytoryczny sporządzony przez Sąd I instancji uzasadnienia dawał tym samym Sądowi odwoławczemu sposobność do zawarcia

oszczędnej argumentacji w uzasadnieniu skoro w pełni podzielono ustalenia Sądu *meriti*.

Skoro zatem pełnomocnik ponownie sięga po kwestie poruszane już w zwykłym środku zaskarżenia, co do których Sąd odwoławczy wszechstronnie się ustosunkował, a w kasacji niezasadnie podnosi, że Sąd odwoławczy naruszył normę regulującą postępowanie odwoławcze (art. 523 § 1 k.p.k.), należało oddalić złożoną przez skarżącego skargę w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Złożony wniosek przez obrońcę o przyznanie wynagrodzenia zasługuje na uwzględnienie. Znajduje on podstawę prawną w art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (Dz. U. Nr 16, poz. 124, ze zm.), zaś wysokość zasądzonej kwoty wynika z § 14 ust. 3 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn. Dz. z 2013 r. Nr 461).

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w dyspozytywnej części postanowienia.